

האחזות חדשה הוקמה על שיא החרמון

הסורים הפגיוז • הילדים במקלטים • „לא נזוז מפה!“

ורבע) „אבל נמשיך להתקדם. אנו מגינים על גדות ועל ראש-פינה וגם על פתח-תקווה.“ שח ילד הפלא.

טכס ההתנחלות היה קצר וענייני: אבא של נמר רוד (שנתיים) הניף את הדגל והצהיר, „פינוי של החרמון יהיה בגדר של אסון לכלכלתה של ההתנחלות החדשה. לא נוכל להמשיך ולשבת אל מול תוחתי הסורים. השתקענו כאן במטרה לבנות כאן את חיינו ועתה דורשים לפנות אותנו. ברור שאנו שואפים לשלום, אך ראשית על הסורים להוכיח את עצמם ולהפסיק להפגיוז ילדים חפים מפשע. אנו רואים בחרדה רבה את שליטתם של הסינים בהרי ההימלאיה, משם ישנה תצפית מצויינת אל עבר כל שדותינו ומקלטינו.“

זחל"ם ילדים בדרכו אל החרמון מימין (לבושה ורוד): הגנת סימה

נפרדתי מעל המתנחלים האמיצים ודבריה של ציפי החובשת — אשר בסערת הקרב טיפלה בילדים הפצועים, הזריקה אינפוזיות והחליפה חיתולים — עוד מהדהדים באחזי: „אצלנו המוראל אף-בית. אנו מקווים שגם בתל-אביב כך.“

מאת כתבנו אילן קפיץ

„העפילו, העפילו, אל ראש ההר העפילו!“ הידרדה שירתם של קבוצת ילדי המתישבים שפילסה לה את דרכה כינות לפגזים כשיערה: היאחזות חדשה על פיכנת החרמון.

שיירת הזלדות נעה בכבדות בעיקולי הדרך ופגזים התפוצצו מכל עבר. שניר הקטן (בן 3½) ילד זהוב שיער ותכול עיניים הסיר את קובע-הפלדה מעל לראשו, והצמיד את עיניו את המשקפת: „אבא, קרא, הבניינות שוב יורים מאה-שלושים מילימטר.“ ואכן, הזלדה בה נסענו רעדה ורטטה מעוצמת הדף הפגזים.

היתה זו נסיעה מייגעת ומסוכנת ביותר. הסורים לא התחשבו כלל בנוסעיה הבלתי-שיגרתיים של השיריה, שמרביתם נשים הרות ופעוטים המודים, ולעיתים נדמה כי הם מכוונים את תותחיהם דווקא אלינו. „קצת חוששים,“ הסביר אמיץ (בן שנה

שוב נשפך דם יהודי

הכי הרבה אני אוהב כשאומרים לי שאסור לוותר על שום דבר בגלל שבשום דבר נשפך דם יהודי.

אני אוהב את הטיעון הזה כי הוא נורא הגיוני. וחץ מזה — מן חוץ מאיתנו, יכול להשתמש בטיעון הזה? אף אחד.

אם הסורים, למשל, יגידו שהם לא מוכנים לוותר על הגולן, כי שם נשפך דם יהודי, זה הרי נשמע מגוחך. הם מקסימום יכולים להגיד ששם נשפך דם ערבי ושגלל זה הם לא מוכנים לוותר על המקום. ואז זה כבר באמת שטויות — מין טיעון אווילי, ריגשי, פרימיטיבי, חסר כל היגיון — כי מה זה בסך הכל דם ערבי לעומת דם יהודי? אפס. לא כלום. מיץ עגבניות.

והנה, בדיוק הרגע, כדי להשחית את מה שאני כותב חידדתי את העיפרון ונחתכה לי קצת האצבע. לא נורא, חתך קטן — אבל טיפה מרמיי, דם יהודי, נשפכה על דף הנייר. וזה, כמובן, מוכיח שאת הדף הזה אסור להחזיר, אסור לוותר עליו. וזה דף קדוש, דף עליו נשפך דם יהודי.

טלפון של מעלה

„נו?“
„לא עברו!“
„מה יהיה, איציק?“
„אל תלחץ. אני מעוניין בזה לא פחות ממך.“
„אל תעלב, איציקל, מה עם ההצעות שהעברתי לך?“
„איזה?“
„המכח לגיור אקסטריני.“
„נדיחה.“
„וציון הדת בתעודת הזהות בכתב-סורים?“
„כניל.“
„איך זה — שאב יהודי ייחשב ל- צורך החוק כאם יהודייה?“
„נדוש.“
„אז אין ברירה?“
„לצער.“

צילצול הטלפון מקפיץ את ריבון העולמים. המקום קם ממקומו ונוטל את השפופרת. „הלר“ אומרת הכרזת בית במרכזיה, „את מי אתה רוצה במפדל?“
„את יצחק רפאל,“ אומר המקום, „אבל דחוף.“
„הוא מתפנה אליך מייד,“ מודיעה המרכזנית, „חכה על הקו.“
„יש אלוהים בשמיים,“ ממלמל הר קב"ה ולוגם בהיסח הדעת מכוס הר דמעות שלפניו. המלאך גבריאל עוצר נשימתו. מיכאל, שרם של ישראל, יר צא על בהונותיו מחוץ לחדר. „אל העברי תפילות!“ מבקש ממזכירתו, „אני בישיבה של מעלה. רפאל על הקו.“
„הלו.“
„יצחק? מדברים מהשמיים. מה הי-עניינים?“
„הצעתי אתמול שאם לא יתקן חוק „מיהו יהודי“ תוך שנה, תתפטר הממ"שלה כולה.“

ריבון העולמים מודקף ותולה מבטו בשריו. גבריאל ומיכאל משפילים עי-ניהם. „חברים!“ מכריז הקב"ה. „מהיום נשרת את עם ישראל באופחיציה!“

מחר, יום חמישי, 16 במאי 1974 תתקיים

העליה לקרקע

של ההיאחזות החדשה

נח"ל צועה

(מקודם תל-חרה)

העלייה לקרקע: בבוקר.

הירידה מהקרקע: אחרי הצהריים.

המתנחלים מתבקשים להצטייד בסנדביצים ובשתיה ליום אחד. תחבורה חזרה מובטחת.

כל המילים השמחות

פרצו שוב בהורה סוערת

טיפסנו עם כל הרוחות לפיסגת החרמון הזוהרת!

(מוצי אביב).

(מוגש על-ידי תנועת המחאה „סוריה שלנו“)